

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919010350
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5919010350.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2020, o odvolaní obžalovaných D. I., Q. I. a S. J. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/70/2019-315 zo dňa 22.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/70/2019 zo dňa 22.11.2019 z r u š u j e v časti - vo výroku o vine, treste a vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. v tejto časti vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní D. I., Q. I. a S. J. uznaní za vinných z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 30.12.2018 v čase okolo 23.00 h. v Ružomberku v Hrabovskej doline na príjazdovej ceste k rekreačnej chate č. XXXX po predchádzajúcom údajnom ohrození osobným motorovým vozidlom chodcov fyzicky napadli I. I., nar. XX.XX.XXXX v O., trv. bytom O., B. XXXX/X takým spôsobom, že najskôr udierali na okná, dvere a iné časti jeho motorového vozidla zn. Dacia Sandero ev. č. RK858CH, v ktorom sa v tom čase I. I. spolu s priateľkou nachádzal, potom tieto osoby otvorili dvere vodiča, kde I. I. udierali päťami a kopali, pričom mu nadávali, že je čurák, kokot a hajzel a kričali, aby vystúpil, že ho zabijú a keď sa mu dvere podarilo zavrieť a zamknúť sa vo vozidle, uvedené osoby ďalej udierali a kopali do vozidla, pričom spôsobili škrabance a preliačiny na oboch predných dverách vozidla a prasknutie predného nárazníka, čím I. I. spôsobili škodu poškodením vozidla vo výške 618,80 Eur, bez spôsobenia zranení.

Za uvedený prečin boli všetci traja obžalovaní podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 56 ods. 2 Tr. zák. odsúdení na peňažný trest každý vo výmere 300,- (tristo) Eur s náhradným trestom odňatia slobody 2 (dva) mesiace nepodmienečne.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného I. I., nar. XX.XX.XXXX odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Naproti tomu podľa § 280 ods. 2 Tr. por. súd trestnú vec proti obžalovaným D. I., Q. I. a S. J., stíhaných pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť tak, že:

dňa 30.12.2018 v čase okolo 23.00 h. v Ružomberku v Hrabovskej doline na príjazdovej ceste k rekreačnej chate č. XXXX z presne nezistených dôvodov fyzicky napadli I. I., nar. XX.XX.XXXX v O., trv. bytom O., B. XXXX/X takým spôsobom, že najskôr udierali na okná, dvere a iné časti jeho motorového vozidla zn. Dacia Sandero ev. č. RK858CH, v ktorom sa v tom čase I. I. spolu s priateľkou nachádzal, potom tieto osoby otvorili dvere vodiča, kde I. I. udierali päťkami a kopali, pričom mu nadávali, že je čurák, kokot a hajzel a kričali, aby vystúpil, že ho zabijú a keď sa mu dvere podarilo zavrieť a zamknúť sa vo vozidle, uvedené osoby ďalej udierali a kopali do vozidla, pričom spôsobili škrabance a preliačiny na oboch predných dverách vozidla a prasknutie predného nárazníka, čím I. I. spôsobili škodu poškodením vozidla vo výške 618,80 Eur, bez spôsobenia zranení, postúpil Okresnému úradu Nové Zámky, pretože zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení podali odvolanie všetci traja obžalovaní voči všetkým výrokom rozsudku, pokiaľ ide o postúpenie veci obžalovaní sťažnosť nezahlásili, prokurátor sa sťažnosti voči postúpeniu veci vzdal, a teda rozhodnutie súdu o postúpení veci sa stalo právoplatným.

Písomným podaním, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 2.3.2020, obžalovaní D. I., Q. I. a S. J. prostredníctvom obhajcu odvolanie písomne odôvodnili nasledovne:

- „1. Súd prvého stupňa v odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku síce uvádza, že spáchanie skutkov, ktoré nám bolo kladené za vinu sme popierali, avšak na žiadnom mieste odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku nijako nezodôvodnil, prečo ponechal všetky naše obhajobné námietky a skutkové a právne argumentácie, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodujúce úplne bez povšimnutia. Riadne a presvedčivo neodôvodnil ani to, prečo nerozhodol o najpodstatnejších námietkach obhajoby uvedených v stanovisku k podanej obžalobe a prednesených počas hlavného pojednávania. Odôvodnenie rozsudku je prísne formálne a nepresvedčivé, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť. V odôvodnení absentujú právne úvahy súdu, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, a ako vec právne posúdil. Neuvedol, na základe akých konkrétnych dôkazov nás uznal za vinných, resp. na základe akých konkrétnych dôkazov dospel k jednoznačnému záveru, že poškodenie vozidla bolo spôsobené nami, resp. že súvisí so stíhaným skutkom.
2. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.
3. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 265/05).
4. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.
5. Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi, dôkazmi a návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre konanie, čo vyplýva aj zo známeho judikátu Kraska proti Švajčiarsko.
6. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. US 410/06).

7. Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že každá z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok ESLP vo veci Delcourt, séria A z roku 1970). Tento princíp rovnosti je expressis verbis vymedzený čl. 47 ods. 3 ústavy a implicitne tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil (neodôvodnil):

- prečo ponechal bez povšimnutia stanovisko obhajoby k podanej žalobe, že obhajoba považuje obžalobu za nedôvodnú, k fyzickému napadnutiu, ani inému kontaktu medzi obžalovanými a poškodeným nedošlo, ani k poškodeniu vozidla nedošlo,
- prečo ponechal bez povšimnutia náš návrh vykonať znalecké dokazovanie, pretože dosiaľ nebolo vykonané žiadne dokazovanie (došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), či poškodenia na motorovom vozidle vôbec súvisia so stíhaným skutkom (nešlo o nové vozidlo, preto poškodenia mohli byť spôsobené pred údajným skutkom, ale i po ňom, avšak poverený príslušník PZ v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie). Kategoricky sme popierali, že by sme spôsobili akékoľvek poškodenie na motorovom vozidle, poškodeného,
- prečo nevykonal žiadne dokazovanie, či poškodenie vozidla zodpovedá priebehu hlásenej udalosti a či vzhľadom na opis udalosti poškodeným v porovnaní so zabezpečenými dôkazmi mohlo dôjsť k zaznamenaným poškodeniam vozidla pri stíhaných skutkoch, resp. ktoré poškodenia zodpovedajú výpovedi poškodeného o spôsobe ich vzniku a podobne. Z fotodokumentácie sa totiž nedá nijakým spôsobom vyvodiť, ako k poškodeniu vozidla došlo, ani akým spôsobom a v akom rozsahu mohlo byť vozidlo poškodeného v súvislosti so stíhaným skutkom poškodené. Uvedená fotodokumentácia detailne zachytáva všetky poškodenia na motorovom vozidle poškodeného, ktoré vzhľadom na vek vozidla mohli vzniknúť kedykoľvek,
- prečo ponechal bez povšimnutia, že nikto z nás nemal žiadne zranenia, a to ani škrabance a v tejto súvislosti nevykonal žiadne dokazovanie, či vôbec mohlo dôjsť k deklarovanému poškodeniu vozidla bez toho, aby sme sa zranili,
- prečo nevyhodnotil, či vôbec úderom S. J. na vozidlo došlo k nejakému poškodeniu vozidla a ak áno v akom rozsahu. Síce v tejto súvislosti na hlavnom pojednávaní vyzval S. J., aby ukázal ruky a aby sa vyjadril, či nosí nejaké prstene alebo náramky, avšak jeho odpoveď už nepodrobil žiadnemu hodnoteniu,
- prečo sa nevyjadril k zásadnej obhajobnej námietke S. J., že okrem toho, že buchol rukou po aute, iným spôsobom nekonali, nemali žiadne predmety, ktorými by mohli spôsobiť také poškodenia vozidla aké deklaroval poškodený. Napokon skutočnosť, že ani jeden z nás nedržal v ruke žiadny predmet potvrdil vo svojom výsluchu aj poškodený Jakub I., pričom však uviedol, že na vozidle boli aj škrabance. V tejto súvislosti súd vôbec nevyhodnotil, či deklarované poškodenia vozidla, najmä škrabance mohli byť spôsobené bez použitia nejakých predmetov, resp. aká intenzita úderu rukou alebo kopnutím je potrebná, aby vznikli také poškodenia vozidla a v takom rozsahu, aké udal poškodený,
- prečo neodstránil rozpory vo výpovediach poškodeného I. I., ktorý uviedol, že došlo k poškodeniu predných ľavých a pravých dverí vozidla, predného nárazníka, nič iné vrátane škrabancov a svedka I. E., ktorý tvrdil, že sme kopali do celého auta, avšak kto a konkrétne kde, uviesť nevedel,

- prečo neodstránil rozpory vo výpovediach zistené na hlavnom pojednávaní. Neodôvodnil, prečo sa vôbec nevenoval našim obhajobným tvrdeniam, prečo im neuveril a z akého dôvodu sa s nimi ani len nevysporiadal.

9. Naša najpodstatnejšia odvolacia námietka spočíva v tom, že naša vina nebola dostatočne dokázaná. Boli uznaní za vinného iba na základe výpovedí troch svedkov, z ktorých jeden bol poškodený. Medzi výpoveďami svedkov sú odlišnosti, čo sa týka spôsobu a rozsahu vykonania údajného skutku ako aj rozsahu poškodenia vozidla. Podľa nášho názoru naša vina nebola dokázaná a nedokázaná vina je to isté ako dokázaná nevina.

10. Naďalej namietame aj výšku škody. Z fotodokumentácie sa nedá nijakým spôsobom vyvodiť, ako k poškodeniu vozidla došlo, ani akým spôsobom a v akom rozsahu mohlo byť osobné motorové vozidlo v súvislosti so stíhaným skutkom poškodené. Inak povedané, fotodokumentácia nepreukazuje, že ku škode na vozidle došlo popísaným skutkovým stavom v čase, mieste označenom poškodeným.

11. V danom smere však súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie a ani neuviedol, prečo to nepovažoval za potrebné. Podľa nášho názoru nie je ani vylúčené, že ak by sa skutočná škoda zistila už v prípravnom konaní, vyšlo by najavo, že nešlo ani o trestný čin.

12. Porušenie našich práv vidíme v tom, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s celou našou obranou a pri posudzovaní viny vychádzal výlučne z výpovedí troch svedkov a fotodokumentácie detailne zachytávajúcej všetky poškodenia na motorovom vozidle poškodeného, s dôkazmi svedčiacimi v náš prospech vcelku nevysporiadal.

13. Zastávame názor, že dôkaznú núdzu alebo medzery v dôkazoch nemožno pričítať na našu ťarchu, je to v rozpore s princípom prezumpcie neviny. Podľa nášho názoru, ak súd pokladal naše námietky prednesené v rámci našej obhajoby na hlavnom pojednávaní za nedôvodné, bol povinný tento svoj záver natoľko zdôvodniť, aby bolo zrejmé, ktoré skutkové okolnosti vo vzťahu k obhajobe túto obhajobu vyvracajú.

14. Z práva na obhajobu vyplýva povinnosť pre súd zaoberať sa podstatnými námietkami obhajoby a svoje stanovisko k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia vyložiť. Prezumpcia neviny sleduje tiež cieľ dosiahnuť istotu, že páchatel trestný čin zavinil.

15. Súd bol povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Tieto nedostatky odôvodnenia spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

16. V rámci trestného konania nebola dostatočne preukázaná výška škody. Máme závažné pochybnosti o správnosti výšky škody a takto určenej údajnej ujmy. Škoda na vozidle poškodeného podľa odborného vyjadrenia AUTOCENTRUM DVORSKÝ, s. r. o., Baničné 880/18, Ružomberok je v sume 618,80 Eur. Najskôr však bola výška škody určená spoločnosťou R-J.A. servis s. r. o., Bystrická cesta 177/23, Ružomberok, zrejme na základe požiadavky poškodeného v sume 1434,36 Eur. Značný rozdiel v sumách, neurčitosť nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu, nejasnosť, či poškodeným uvedené poškodenia na motorovom vozidle vôbec súvisia so stíhaným skutkom, vyvolávajú v nás pochybnosti o správnosti výšky škody. Súd však v danej veci nevykonal žiadne dokazovanie. Kategoricky popierame, že by sme spôsobili akékoľvek poškodenie na motorovom vozidle poškodeného.

17. Súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, nezistil správne skutočný stav veci, naše údajné konanie neposúdil v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie neodôvodnil v zmysle ustanovenia § 168 odsek 1 Tr. por.

18. Podľa § 124 odsek 1 Tr. zák., škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Podľa § 126 ods. 1 Tr. zák., pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Ak výšku škody nemožno takto zistiť, vychádza sa z účelne vynaložených nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci alebo na uvedenie veci do predošlého stavu. Výška škody sa teda na základe citovaných ustanovení Tr. zák. určuje na základe princípov trhového mechanizmu.

19. Prečinu poškodzovania cudzej veci sa podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona dopustí ten, kto zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu (teda škodu prevyšujúcu 266 Eur).

20. Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. však nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

21. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že aby bolo možné určité konanie trestne zodpovedného subjektu kvalifikovať ako prečin poškodzovania cudzej veci, nestačí len naplnenie znakov uvedených v § 245 ods. 1 Tr. zák., ale súčasne je potrebné, aby toto konanie bolo závažné a jeho závažnosť bola vyššia ako nepatrná. Závažnosť je preto potrebné obligatórne zvažovať pri každom konaní, ktoré vykazuje formálne znaky prečinu poškodzovania cudzej veci.

22. Závažnosť, ako materiálny znak prečinu, je prítom daný súborom viacerých skutočností, ktoré treba v každom jednotlivom prípade zvážiť ako jeden celok, aj keď v každom prípade môže byť pomer, s ktorým sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah medzi nimi, rôzny. Vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. je materiálny znak určený spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, mierou zavinenia a pohnútkou páchatel'a.

23. Aplikujúc uvedené hľadiská na predmetný prípad a vychádzajúc z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní je podľa nášho názoru zrejmé, že materiálna podmienka prečinu splnená nebola.

24. Je potrebné poukázať aj na to, že škoda na vozidle poškodeného, ktorá je podľa odborného vyjadrenia vydaného spoločnosťou AUTOCENTRUM DVORSKÝ, s. r. o., Baničné 880/18, Ružomberok v sume 618,80 Eur., je blízko dolnej hranice malej škody.

25. Mimo pozornosti nemôže ostať ani skutočnosť, že sme sa doposiaľ nedopustili žiadneho násilného konania a neboli sme odsúdení pre trestný čin.

26. Z princípu prezumpcie neviny vyplýva pravidlo in dubio pro reo, podľa ktorého, ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, t. j. ak sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu ku skutku či osobe páchatel'a, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalšieho dôkazu, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného.

27. Navyše napadnutý rozsudok je založený aj na úradných záznamoch hliadky, čo samo a sebe podľa nášho názoru spôsobuje nezákonnosť v postupe a rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov nemôžu slúžiť ako dôkazy.

28. Podľa nášho názoru nezákonnosť napadnutého rozsudku zakladá aj skutočnosť, že súd nás uznal za vinných z toho istého skutku (identického, nezmeneného), ktorý postúpil Okresnému úradu Nové Zámky, pretože zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok. Podľa nášho názoru takýto postup súdu zakladá porušenie práva nebyť opakovane súdený alebo trestaný, pričom sa nerozlišuje, či ide o konanie trestné alebo priestupkové. Úlohou súdov a správnych orgánov je konať a ukladať (sankcie) v zmysle ústavy. Uloženie sankcie v správnom a aj trestnom konaní za ten skutok je prejavom protiústavnosti a porušením zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci) vo vzťahu k neskoršiemu trestu. V zmysle uvedeného právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný vyplýva z článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. navrhujeme, aby odvolací súd podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku nás oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný“.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaných nevyjadril.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolatelia (obžalovaní D. I., Q. I. a S. J.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovanými bolo podané oprávnenými subjektmi, v zákonom stanovenej lehote a je dôvodné, a to aj z dôvodov, na ktoré poukázali v podanom odvolaní.

Krajský súd preskúmaním napadnutého rozsudku konkrétne zistil, že rozhodnutie okresného súdu je pre krajský súd nepreskúmateľné pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a súčasne, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čím sú tu dané zákonné dôvody podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. na zrušenie napadnutého rozsudku a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. na vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 168 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto.

V prípade zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. ide o také chyby vo výrokoch napadnutého rozsudku, pre ktoré je rozsudok nepreskúmateľný alebo nebolo rozhodnuté o niektorom zo skutkov v obžalobe, prípadne naopak výrok v skutkovej časti presahuje medze obžaloby alebo výrok o treste je neúplný. Okolnosťami významnými pre rozhodnutie, s ktorými sa prvostupňový súd vyrovnal, môžu byť dôležité skutkové otázky, ktoré majú dosah na právnu kvalifikáciu.

Ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por. vymedzuje nevyhnutý obsah odôvodnenia rozsudku, pričom platí tak pre odsudzujúci, ako aj pre oslobodzujúci rozsudok. Vyplýva z neho, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený (výrok o vine, o treste, o náhrade škody, o ochrannom opatrení). Odôvodnenie všetkých výrokov rozsudku musí vždy vychádzať z vyhodnotenia dôkazov spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení rozsudku nestačí len zhrnutie vykonaných dôkazov ich vymenovaním. Nemá ísť ani o mechanické prepisovanie ich obsahu do odôvodnenia rozsudku, pretože musí ísť o stručný výklad. Je potrebné uviesť, na základe ktorých dôkazov, ktoré skutočnosti považuje súd za dokázané. Súd musí uviesť svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si dôkazy navzájom odporujú. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, nestačí len mechanicky citovať znenie právnej vety skutkovej podstaty trestného činu, ale je potrebné konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky konkrétneho trestného činu preukázané, v nadväznosti na ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona o trestnej zodpovednosti. Náležité odôvodnenie rozsudku je významné aj z hľadiska následného možného prieskumu rozsudku odvolacím súdom.

Primárne krajský súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia odkazujúc na ustanovenie § 168 Tr. por. musí byť zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobou, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, v danom prípade hlavne v otázke samotnej viny obžalovaných. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že tento sa citovaným ustanovením Trestného poriadku dôsledne neriadil. Písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku je pomerne obsiahle, avšak v prevažnej časti venované sumarizácií vykonaných dôkazov vedúcich k vydaniu napadnutého rozhodnutia. Predovšetkým vychádzajúc z uvedeného treba konštatovať, že v odôvodnení rozsudku okresného súdu absentuje posúdenie, ktorý z obžalovaných a akou mierou sa mal podieľať na prípadnom spáchaní predmetného skutku, súdom právne kvalifikovaného ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Ani jedno z konaní obžalovaných nebolo samostatne vyhodnotené i v tých súvislostiach, či poškodenie vozidla zodpovedá priebehu hlásenej udalosti, ktorý z obžalovaných a do akej miery zodpovedá za vznik škody spôsobenej na vozidle poškodeného. Z fotodokumentácie sa jednoznačne nedá vyvodiť ako k poškodeniu vozidla došlo a v akom rozsahu bolo vozidlo poškodené, a to i vzhľadom na vek vozidla. Súd sa ďalej nevysporiadal s rozpormi vo výpovedi poškodeného I. Janderu, ktorý uviedol, že došlo k poškodeniu predných ľavých a pravých dverí vozidla, predného nárazníka, nič iné poškodené nebolo a svedka I. E., ktorý tvrdil, že obžalovaní kopali do celého vozidla, avšak kto a konkrétne kde uviesť nevedel. Z práva na obhajobu vyplýva pre súd aj povinnosť zaoberať sa podstatnými námietkami obhajoby a svoje stanovisko k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia vyložiť, navzájom odporujúce dôkazy vyhodnotiť a zdôvodniť, čo okresný súd dostatočne nevykonal, ktoré nedostatky zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom konštatuje po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, keď odôvodnenie napadnutého rozsudku okresný súd neučinil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 168 Tr. por. Z vyššie

uvedených dôvodov krajský súd nemal inú možnosť, len zrušiť napadnutý rozsudok a uložiť okresnému súdu, aby v predmetnej veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd nemohol reparaovať pochybenia okresného súdu s konštatovaním, že rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný, keď okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ako aj z dôvodu jeho nejasností a neúplností skutkových zistení.

I v reakcii na konečný návrh prokurátorky krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí, ako aj dôvodov odvolania obžalovaných uvedených pod bodom 28 odvolania, krajský súd dáva do pozornosti okresnému súdu, aby sa po vrátení veci s ohľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/70/2019 zo dňa 22.11.2019 o postúpení veci obžalovaných Okresnému úradu Nové Zámky na prejednanie priestupku vysporiadal so zásadou „ne bis in idem“. Uvedená zásada je obsiahnutá v niektorých ustanoveniach medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, predovšetkým v článku 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy SR sú tieto medzinárodné zmluvy záväzné a majú prednosť pred zákonmi. Krajský súd považuje za potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že v zmysle zásady „ne bis in idem“ nikto, teda žiadna osoba nemôže byť opätovne trestne stíhaná za ten istý skutok.

Pre posúdenie, či ide o tento istý delikt (idem), nie je rozhodujúce ako sú delikty právne posúdené, či ide o delikty s rovnakým názvom, ani či ide o „trestné“ delikty podľa toho istého zákona. Pre posúdenie, či ide o ten istý delikt, je rozhodujúce, či ide v oboch prípadoch o „zhodné konanie“, alebo aspoň o konanie, ktoré „je v podstate rovnaké“, ktoré sa vyznačuje zhodným „súborom konkrétnych skutkových okolností, neoddeliteľne spojených v čase a priestore.“

Osobu, proti ktorej sa trestné stíhanie pre trestný čin meritórne skončilo, nie je možné trestne stíhať pre ten istý trestný čin, a to bez ohľadu na to, či ide o ten istý trestný čin ako v predchádzajúcom konaní alebo došlo k zmene právnej kvalifikácie trestného činu. Proti osobe, ktorej trestné stíhanie pre trestný čin sa meritórne skončilo, nie je možné viesť priestupkové konanie a znovu ju potrestať za ten istý čin a kvalifikovať ho ako priestupok, zatiaľ čo predtým bol tento čin kvalifikovaný ako trestný čin. Proti osobe, ktorej priestupkové konanie pred príslušným správny orgánom pre určitý čin skončilo meritórnym rozhodnutím, nie je možné viesť ďalšie priestupkové konanie pre ten istý čin a znova ju potrestať, aj keby bol tento čin po právnej stránke kvalifikovaný ako iný priestupok v porovnaní s predchádzajúcim konaním a napokon osobu, proti ktorej sa priestupkové konanie pre určitý čin (skutok) skončilo meritórnym rozhodnutím príslušného správneho orgánu, nie je možné trestne stíhať a odsúdiť pre ten istý čin, hoci by bol tento čin právne kvalifikovaný ako trestný čin a v už skončenom priestupkovom konaní bol právne kvalifikovaný ako priestupok.

Ako bolo už vyššie uvedené, napadnutým rozsudkom okresný súd postupom podľa § 280 ods. 2 Tr. por. trestnú vec obžalovaných, stíhaných obžalobou i pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa mali obžalovaní dopustiť na základe skutku identického s tým, pre ktorý boli uznaní vinnými, postúpil Okresnému úradu Nové Zámky na prejednanie priestupku. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, nakoľko proti nemu nepodalí sťažnosť prokurátor ani obžalovaní. V tejto súvislosti ale treba zdôrazniť, že krajský súd zatiaľ nemal k dispozícii meritórne rozhodnutie príslušného správneho orgánu, ktorému bola trestná vec obžalovaných postúpená, ktoré by podľa názoru odvolacieho súdu bolo prekážkou rozhodnutej veci - uznanie viny z priestupku a uloženie sankcie v priestupkovom konaní pre ten istý skutok. S uvedeným sa v novom konaní bude musieť okresný súd dôsledne vysporiadať.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.